

BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE BELGIQUE

Handelingen

Annales

INTEGRAAL VERSLAG
VAN DE OPENBARE VERGADERING VAN DE

COMMISSIE VOOR DE BINNENLANDSE ZAKEN,
DE ALGEMENE ZAKEN
EN HET OPENBAAR AMBT

VAN

05-04-2000

COMPTE RENDU INTÉGRAL
DE LA RÉUNION PUBLIQUE DE LA

COMMISSION DE L'INTÉRIEUR,
DES AFFAIRES GÉNÉRALES
ET DE LA FONCTION PUBLIQUE

DU

05-04-2000

AGALEV-ECOLO	:	Anders gaan leven / Ecologistes Confédérés pour l'organisation de luttes originales
CVP	:	Christelijke Volkspartij
FN	:	Front National
PRL FDF MCC	:	Parti Réformateur libéral - Front démocratique francophone - Mouvement des Citoyens pour le Changement
PS	:	Parti socialiste
PSC	:	Parti social chrétien
SP	:	Socialistische Partij
VLAAMS BLOK	:	Vlaams Blok
VLD	:	Vlaamse Liberalen en Democraten
VU&ID	:	Volksunie&ID21

Afkortingen bij de nummering van de publicaties :

DOC 50 0000/000 : Parlementair Document van de 50e zittingsperiode +
het nummer en het volgnummer
QRVA : Schriftelijke Vragen en Antwoorden
HA : Handelingen (Integraal Verslag)
BV : Beknopt Verslag
PLEN : Plenumvergadering
COM : Commissievergadering

Abréviations dans la numérotation des publications :

DOC 50 0000/000 : Document parlementaire de la 50e
législature, suivi du n° et du n° consécutif
QRVA : Questions et Réponses écrites
HA : Annales (Compte Rendu Intégral)
CRA : Compte Rendu Analytique
PLEN : Séance plénière
COM : Réunion de commission

Officiële publicaties uitgegeven door de Kamer van volksvertegenwoordigers

Bestellingen :
Natieplein 2
1008 Brussel
Tel. : 02/549 81 60
Fax : 02/549 82 74
www.deKamer.be
e-mail : alg.zaken@deKamer.be

Publications officielles éditées par la Chambre des représentants

Commandes :
Place de la Nation 2
1008 Bruxelles
Tél. : 02/549 81 60
Fax : 02/549 82 74
www.laChambre.be
e-mail : aff.generales@laChambre.be

Inhoud

Woensdag 5 april 2000

COMMISSIE VOOR DE BINNENLANDSE ZAKEN,
DE ALGEMENE ZAKEN EN HET OPENBAAR AMBT
COM 171

Mondelinge vraag van mevrouw Colette Burgeon aan de minister van Binnenlandse Zaken over "de deelname van de burgers van de Europese Unie aan de gemeenteraads- en provincieraadsverkiezingen van 8 oktober 2000" (nr. 1432)

5

sprekers: **Colette Burgeon, Antoine Duquesne**, minister van Binnenlandse Zaken

Mondelinge vraag van de heer Luc Goutry aan de eerste minister over "de sociale clausules bij aankoop van uniformen en arbeidskledij door de overheid" (nr. 1354)

(Het antwoord werd verstrekt door de minister van Binnenlandse Zaken)

6

sprekers: **Luc Goutry, Antoine Duquesne**, minister van Binnenlandse Zaken

Mondelinge vraag van de heer Patrick Lansens aan de minister van Binnenlandse Zaken over "het koninklijk besluit ter uitvoering van de wet van 13 mei 1999 tot invoering van de gemeentelijke administratieve sancties" (nr. 1449)

8

sprekers: **Patrick Lansens, Antoine Duquesne**, minister van Binnenlandse Zaken

Mondelinge vraag van de heer Daniël Vanpoucke aan de minister van Binnenlandse Zaken over "het wegvallen van de woorden "en de strafrechtelijke verantwoordelijkheid" in het opschrift van de wet van 4 mei 1999 betreffende de burgerrechtelijke aansprakelijkheid van burgemeesters, schepenen en leden van de bestendige deputatie" (nr. 1458)

8

sprekers: **Daniël Vanpoucke, Antoine Duquesne**, minister van Binnenlandse Zaken

Mondelinge vraag van de heer Marcel Hendrickx aan de minister van Binnenlandse Zaken over "de kosten voor bewakingsopdrachten van de voetbalploegen inzake Euro 2000" (nr. 1466)

9

sprekers: **Marcel Hendrickx, Antoine Duquesne**, minister van Binnenlandse Zaken

Mondelinge vraag van mevrouw Magda De Meyer aan de minister van Binnenlandse Zaken over "de vernieuwing van de identiteitskaarten" (nr. 1487)

10

sprekers: **Magda De Meyer, Antoine Duquesne**, minister van Binnenlandse Zaken

Mondelinge vraag van de heer Jo Vandeurzen aan de minister van Binnenlandse Zaken over "het visumbeleid met betrekking tot de imams" (nr. 1457)

11

sprekers: **Jo Vandeurzen, Antoine Duquesne**, minister van Binnenlandse Zaken

Sommaire

Mercredi 5 avril 2000

COMMISSION DE L'INTÉRIEUR, DES AFFAIRES GÉNÉRALES ET DE LA FONCTION PUBLIQUE
COM 171

Question orale de Mme Colette Burgeon au ministre de l'Intérieur sur "la participation aux élections communales et provinciales du 8 octobre 2000 des citoyens de l'Union européenne" (n° 1432)

5

orateurs: **Colette Burgeon, Antoine Duquesne**, ministre de l'Intérieur

Question orale de M. Luc Goutry au premier ministre sur "les clauses sociales lors d'achat par les pouvoirs publics d'uniformes et de vêtements professionnels" (n° 1354)

(La réponse a été donnée par le ministre de l'intérieur)

6

orateurs: **Luc Goutry, Antoine Duquesne**, ministre de l'Intérieur

Question orale de M. Patrick Lansens au ministre de l'Intérieur sur "l'arrêté royal à prendre en exécution de la loi du 13 mai 1999 relative aux sanctions administratives dans les communes" (n° 1449)

8

orateurs: **Patrick Lansens, Antoine Duquesne**, ministre de l'Intérieur

Question orale de M. Daniël Vanpoucke au ministre de l'Intérieur sur "la suppression des mots "et la responsabilité pénale" dans l'intitulé de la loi du 4 mai 1999 relative à la responsabilité civile des bourgmestres, échevins et membres de la députation permanente" (n° 1458)

8

orateurs: **Daniël Vanpoucke, Antoine Duquesne**, ministre de l'Intérieur

Question orale de M. Marcel Hendrickx au ministre de l'Intérieur sur "les frais des missions de surveillance à l'égard des équipes de football dans le cadre d'Euro 2000" (n° 1466)

9

orateurs: **Marcel Hendrickx, Antoine Duquesne**, ministre de l'Intérieur

Question orale de Mme Magda De Meyer au ministre de l'Intérieur sur "le renouvellement des cartes d'identité" (n° 1487)

10

orateurs: **Magda De Meyer, Antoine Duquesne**, ministre de l'Intérieur

Question orale de M. Jo Vandeurzen au ministre de l'Intérieur sur "la politique de visa relative aux imams" (n° 1457)

11

orateurs: **Jo Vandeurzen, Antoine Duquesne**, ministre de l'Intérieur

Samengevoegde mondelinge vragen van mevrouw Frieda Brepoels en de heren Servais Verherstraeten en Hagen Goyvaerts aan de minister van Binnenlandse Zaken over "het nucleaire transport van La Hague naar Dessel" (nrs. 1489, 1500 en 1510)

12

sprekers : **Frieda Brepoels**, voorzitter van de VU&ID-fractie, **Servais Verherstraeten**, **Hagen Goyvaerts**, **Antoine Duquesne**, minister van Binnenlandse Zaken

Mondelinge vraag van mevrouw Martine Dardenne aan de minister van Binnenlandse Zaken en tot de minister van Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu over "de omzetting van de richtlijn 96/29 Euratom" (nr. 1499)

18

sprekers : **Martine Dardenne**, **Antoine Duquesne**, minister van Binnenlandse Zaken

Mondelinge vraag van de heer Karel Van Hoorebeke aan de eerste minister over "het niet-bijeenroepen van de interministeriële conferentie binnenlandse aangelegenheden" (nr. 1503)

(Het antwoord werd verstrekt door de minister van Binnenlandse Zaken)

21

sprekers : **Karel Van Hoorebeke**, **Antoine Duquesne**, minister van Binnenlandse Zaken

Questions orales jointes de Mme Frieda Brepoels et MM. Servais Verherstraeten et Hagen Goyvaerts au ministre de l'Intérieur sur "le transport nucléaire de La Hague à Dessel" (n°s 1489, 1500 et 1510)

12

orateurs : **Frieda Brepoels**, présidente du groupe VU&ID, **Servais Verherstraeten**, **Hagen Goyvaerts**, **Antoine Duquesne**, ministre de l'Intérieur

Question orale de Mme Martine Dardenne au ministre de l'Intérieur et à la ministre de la Protection de la consommation, de la Santé publique et de l'Environnement sur "la transcription de la directive 96/29 Euratom" (n° 1499)

18

orateurs : **Martine Dardenne**, **Antoine Duquesne**, ministre de l'Intérieur

Question orale de M. Karel Van Hoorebeke au premier ministre sur "l'absence de convocation de la Conférence interministérielle de l'Intérieur" (n° 1503)

(La réponse a été donnée par le ministre de l'Intérieur)

21

orateurs : **Karel Van Hoorebeke**, **Antoine Duquesne**, ministre de l'Intérieur

COMMISSION DE L'INTÉRIEUR,
DES AFFAIRES GÉNÉRALES
ET DE LA FONCTION PUBLIQUE

RÉUNION PUBLIQUE DU
MERCREDI 5 AVRIL 2000

COMMISSIE VOOR DE BINNENLANDSE
ZAKEN, DE ALGEMENE ZAKEN
EN HET OPENBAAR AMBT

OPENBARE VERGADERING VAN
WOENSDAG 5 APRIL 2000

De vergadering wordt geopend om 14.05 uur door de heer **Paul Tant**, voorzitter.

La réunion est ouverte à 14.05 heures par M. **Paul Tant**, président.

Question orale de Mme Colette Burgeon au ministre de l'Intérieur sur "la participation aux élections communales et provinciales du 8 octobre 2000 des citoyens de l'Union européenne" (n° 1432)

Mondelinge vraag van mevrouw Colette Burgeon aan de minister van Binnenlandse Zaken over "de deelname van de burgers van de Europese Unie aan de gemeenteraads- en provincieraadsverkiezingen van 8 oktober 2000" (nr. 1432)

Mme **Colette Burgeon** (PS) : Monsieur le président, je vous remercie d'avoir accepté d'inscrire ma question en premier point de l'ordre du jour.

Monsieur le ministre, les élections communales et provinciales du 8 octobre 2000 ne sont plus très loin. Pour la première fois, les ressortissants non belges de l'Union européenne pourront, s'ils le souhaitent, exprimer leur suffrage lors de ce rendez-vous important.

C'est la raison pour laquelle il paraît fondamental de ne pas passer à côté d'une bonne information à destination de ces personnes. Les associations, italiennes ou autres, très actives dans certaines villes et communes, ont utilisé différentes stratégies pour décider leurs compatriotes à aller s'inscrire à l'administration communale. Toutefois, dans d'autres localités où ces associations sont soit inactives soit inexistantes, rien n'a été fait.

Pour pouvoir couvrir tout le pays, il semble impératif d'effectuer une campagne d'information si possible avant le 30 juin, dans la mesure où nombre de personnes quitteront probablement le pays durant les mois d'été.

Par ailleurs, ne serait-il pas opportun d'organiser, en plus des autres moyens envisagés, une campagne d'information via les médias audiovisuels qui sont sans doute les plus porteurs à l'heure actuelle ?

Enfin, nous souhaiterions avoir confirmation du fait que les Européens non belges qui s'étaient déjà inscrits pour les élections européennes du 13 juin 1999 doivent à nouveau s'inscrire sur la liste des électeurs au service population de leur commune.

M. **Antoine Duquesne**, ministre : Monsieur le président, madame Burgeon, j'ai déjà répondu à plusieurs reprises à cette question. Toutefois, j'y reviens volontiers, non seulement pour vous être agréable, mais parce qu'il s'agit d'un problème important.

Mon premier souci est évidemment - comme le vôtre d'ailleurs - que le taux de cette participation s'accroisse par rapport à ce qu'il fut lors des élections européennes du 13 juin 1999. Ce taux était de 8% des électeurs potentiels, c'est-à-dire 38 000 citoyens de l'Union sur un nombre total d'électeurs potentiels de plus de 500 000. C'était déjà un progrès par rapport à ce qui s'était passé en 1994 où 24 000 citoyens de l'Union avaient pris part au vote. Mais cela reste très insuffisant puisque nous voulons "animer" la démocratie communale.

Les Européens ne sont plus des étrangers. Nous partageons avec eux la citoyenneté européenne. Ils se trouvent dans nos communes. La vie communale régit très directement leur vie de tous les jours et il est très normal qu'ils puissent participer à ce type de scrutin. J'ai donc voulu dès le départ faciliter les choses au maximum. C'est ainsi que j'ai pris une circulaire qui n'impose pas à ces citoyens de se rendre dans la commune pour obtenir le formulaire qu'ils doivent remplir pour requérir leur inscription sur la liste des électeurs; ils peuvent le demander, le recevoir et le renvoyer par simple courrier. Très prochainement, ils vont pouvoir aussi se procurer ce formulaire par internet via le site existant du ministère de l'Intérieur.

Antoine Duquesne

Par ailleurs, il faut les motiver au maximum en leur rappelant cette possibilité. Deux publications ont déjà été faites dans les journaux. J'ai déjà diffusé auprès des administrations communales et des bureaux de poste, avec la collaboration du service fédéral d'information, un dépliant explicatif qui vise à inciter les citoyens de l'Union à requérir leur inscription sur les listes électorales. Chaque ressortissant européen vivant sur notre territoire - ils sont maintenant près de 600 000 - pourra se procurer ce document.

Je multiplie également les déclarations à la presse en ce sens. Hier a eu lieu une conférence de presse sur les modalités techniques de l'organisation des élections communales. J'en ai profité pour insister à nouveau sur l'importance d'une participation maximale.

Sur un plan plus technique, pour pouvoir participer aux élections communales, il ne suffit pas d'avoir participé aux élections européennes. Il faut se faire inscrire à nouveau. Cette inscription restera valable, si ces personnes se trouvent toujours en Belgique à ce moment-là, pour les élections communales de 2006.

Pourquoi faut-il requérir cette inscription ? Parce qu'il existe en Europe une très grande diversité de systèmes électoraux et, dans certains pays, le vote n'est pas obligatoire. Nous voulons dès lors laisser la possibilité aux ressortissants européens de choisir de voter ou non, comme cela aurait été le cas lorsqu'ils vivaient dans leur pays d'origine. En Belgique, à partir du moment où il y aura inscription sur une liste électorale, le vote deviendra obligatoire pour le ressortissant européen, qui s'exposera à défaut aux mêmes sanctions qu'un Belge qui n'y participerait pas.

Mme Colette Burgeon (PS) : Monsieur le président, monsieur le ministre, en fait, il est important de "retaper sur le clou", si vous me permettez de m'exprimer de la sorte. En effet, des personnes vivent en Belgique depuis cinquante ans en n'ayant jamais voté, puisqu'elles n'en avaient pas le droit.

Je me souviens de certaines campagnes publicitaires, en France, où le vote n'est pas obligatoire, visant à encourager les citoyens à voter. Le clip réalisé était bref puisqu'il se limitait à faire apparaître sur l'écran le mot "Votez !". N'envisagez-vous pas d'avoir recours, monsieur le ministre, à une telle initiative ?

M. Antoine Duquesne, ministre : Monsieur le président, madame Burgeon, je pense effectivement que l'on devrait réfléchir de manière générale à cette problématique et envisager, comme c'est le cas dans d'autres pays européens, même quand le vote est obligatoire, des campagnes d'information sur l'importance du vote. Il serait, en effet, regrettable que la chance que constitue le

droit de vote en démocratie soit banalisée et encore moins considérée comme une charge que l'on hésiterait à accomplir, en préférant, par exemple, aller à la pêche à la ligne. C'est là un problème d'ordre général auquel je vais réfléchir.

Nous allons examiner si, dans le cadre de la campagne qui est lancée, il est nécessaire de recourir à de tels clips. Mais il ne faut pas non plus arriver à un déséquilibre entre les différents types d'électeurs.

L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

Mondelinge vraag van de heer Luc Goutry aan de eerste minister over "de sociale clausules bij aankoop van uniformen en arbeidskledij door de overheid" (nr. 1354)

(Het antwoord zal worden verstrekt door de minister van Binnenlandse Zaken)

Question orale de M. Luc Goutry au premier ministre sur "les clauses sociales lors d'achat par les pouvoirs publics d'uniformes et de vêtements professionnels" (n° 1354)

(La réponse sera donnée par le ministre de l'intérieur)

De heer **Luc Goutry (CVP) :** Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, mijn vraag was eigenlijk tot de eerste minister gericht. Aanvankelijk werd mij meegedeeld dat minister Daems zou antwoorden. Uiteindelijk is het de minister van Binnenlandse Zaken geworden die het verzameld antwoord van de verschillende departementen zal geven.

Mijn vraag heeft betrekking op verschillende departementen. Ze gaat over de zogenaamde sociale clausules, die eventueel door de overheid zouden worden bedongen in contracten in verband met de aankoop van uniformen en beroepskledij voor staatsambtenaren. Er zijn heel wat uniformen en beroepskleren in omloop. Ik denk aan politie - die moeten straks een nieuw uniform krijgen -, rijkswacht, leger, civiele bescherming, brandweer, NMBS-personeel, mensen van De Post, enzovoort. Al die mensen dragen beroepskledij of uniformen die door de overheid moeten worden aangekocht. In verband met het nieuwe politie-uniform vernoemde men onlangs het bedrag van 57 000 frank per uitzet. Als ik dat omreken, kom ik uit op een bestelling van bijna 2 miljard. Dat is geen onbelangrijk bedrag.

Sociale bewegingen voerden in het verleden de campagne "Schone Kleren", waarmee ze ervoor wilden zorgen dat de productie van kledij op een sociaal verantwoorde manier zou gebeuren. Veel half-afgewerkte

Luc Goutry

textielproducten worden door ons aangekocht in de ontwikkelingslanden. Daar blijkt veel misbruik te bestaan. Kinderen zouden deze kledij moeten helpen fabriceren, vrouwen en andere mensen worden misbruikt in het arbeidsproces, de lonen liggen zeer laag en sociale bescherming is er zo goed als onbestaande. Dat is het kader waarin men produceert. Vervolgens verkoopt men deze producten met vrij grote winstmarges in de Westerse landen. Hier worden de half-afgewerkte grondstoffen uiteindelijk in kledij omgezet.

Dit mag men niet tolereren, vind ik. De overheid moet daarom het goede voorbeeld geven. Ik verwijs naar resoluties die men heeft aangenomen in het kader van de internationale arbeidsorganisatie, die hierover - met het oog op het vermijden van sociale uitbuiting en misbruiken - verschillende conventies heeft gesloten.

In 1998 was er een eerste actie naar aanleiding van het wereldkampioenschap voetbal. Toen werd er vooral rond sportk gesloten.

In 1998 was er een eerste actie naar aanleiding van het wereldkampioenschap voetbal. Toen werd er vooral rond sportk gesloten.

In 1998 was er een eerste actie naar aanleiding van het wereldkampioenschap voetbal. Toen werd er vooral rond sportk gesloten.

In 1998 was er een eerste actie naar aanleiding van het wereldkampioenschap voetbal. Toen werd er vooral rond sportk gesloten.

In 1998 was er een eerste actie naar aanleiding van het wereldkampioenschap voetbal. Toen werd er vooral rond sportk gesloten.

In 1998 whone productie gekoppeld aan dergelijke aanbestedingen ? Is de regering van plan om terzake bijkomende inspanningen te leveren ? Wat zal de regering in Europees kader doen ? Deze problematiek moet men immers ook in de Europese context bestuderen. Zal onze regering het voortouw nemen om het thema aldaar aan te kaarten ?

Minister **Antoine Duquesne** : Mijnheer de voorzitter, collega Goutry, ik zal eerst uw eerste twee vragen beantwoorden in verband met de bijdragen van de verschillende departementen. Vervolgens zal ik uw laatste, meer algemene vragen, in naam van de eerste minister beantwoorden.

Pour ce qui concerne les premiers, je veux bien vous donner connaissance des réponses précises. Oralement, c'est très fastidieux, car ce sont des chiffres. Je peux aussi vous remettre le texte de ma réponse écrite; vous

saurez ainsi dans quelles conditions sont achetées les parkas pour la protection civile, les tenues pour la police communale ou pour la gendarmerie. Puis-je vous remettre le texte ? Je vous en remercie.

J'en arrive à vos questions plus générales.

De wetgeving betreffende de overheidscontracten bevat specifieke bepalingen om de naleving van de sociale verplichtingen tijdens de uitvoering van de opdracht, zelfs bij onderaannemers, te eisen. Het principe is vervat in artikel 12 van de wet van 24 december 1993, waarin in §2 wordt gesteld dat de aannemer van een overheidsopdracht voor aanneming van leveringen met name alle wettelijke, reglementaire of conventionele bepalingen inzake veiligheid, hygiëne en algemene arbeidsvoorwaarden moet naleven en doen naleven door zijn eigen onderaannemers en door elke persoon die hem personeel ter beschikking stelt.

Il est également possible d'effectuer des contrôles sur place, même à l'étranger, pendant l'exécution d'un tel marché. Un tel contrôle, lors de la fabrication par exemple, a souvent lieu pour l'achat de matières textiles destinées à l'armée. A l'étranger, l'organisation d'un tel contrôle n'est possible que pour des commandes importantes étant donné les frais que cela comporte.

En ce qui concerne les marchés publics de fourniture de textiles, les entreprises de pays tiers n'agissent généralement pas en qualité d'adjudicataires, mais en qualité de sous-traitants ou de sous-sous-traitants d'entreprises européennes, par exemple. De plus, les marchés publics ne constituent qu'une partie du volume global du textile importé dans l'Union européenne ou manufacturé dans des pays tiers pour des entreprises européennes.

De problematiek moet dus in een ruimere visie op Europees niveau worden onderzocht. De resolutie van het Europees Parlement van 15 januari 1999 voor in ontwikkelingslanden werkende Europese bedrijven - waarin een gedragscode voor die bedrijven wordt voorzien - vormt op dat vlak een veelbelovende werkbasis.

De heer **Luc Goutry** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, ik dank de minister voor zijn antwoord. Uit het antwoord kan ik afleiden dat behalve het bestaande wettelijke areaal in de wet van 1993, de regering intentioneel op de hoogte is van de draagwijdte van dergelijke aanbestedingen.

Deze vraag komt op het goede ogenblik. Bij de volgende bestellingen die moeten gebeuren moet men alle mogelijke middelen aanwenden om ervoor te zorgen dat bepaalde garanties aanwezig zijn zodat dat wij ons als overheid niet schuldig moeten maken aan iets dat we mits de nodige voorzorgen kunnen vermijden.

Luc Goutry

Ik wacht dan ook op de gegevens die u in verband met de eerste vraag hebt, zodanig dat ik kan zien wat er de volgende tijd nog te gebeuren staat.

M. Antoine Duquesne, ministre : J'irai, comme promis, remettre le texte et je ferai part de sa préoccupation, légitime d'ailleurs, au premier ministre.

L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

Mondelinge vraag van de heer Patrick Lansens aan de minister van Binnenlandse Zaken over "het koninklijk besluit ter uitvoering van de wet van 13 mei 1999 tot invoering van de gemeentelijke administratieve sancties" (nr. 1449)

taalk;FR Question orale de M. Patrick Lansens au ministre de l'Intérieur sur "l'arrêté royal à prendre en exécution de la loi du 13 mai 1999 relative aux sanctions administratives dans les communes" (n° 1449)

De heer **Patrick Lansens** (SP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik heb een zeer korte en eenvoudige vraag.

Op 10 juni 1999 verscheen in het Belgisch Staatsblad de wet van 13 mei 1999 tot invoering van de gemeentelijke administratieve sancties. Daarin was bepaald dat er ook nog een in Ministerraad overlegd koninklijk besluit zou komen over de aanwijzing van de bevoegde ambtenaar en de procedure voor de inning van de boeten. Dat koninklijk besluit is er nog altijd niet. Blijkbaar zijn er heel wat gemeenten die erop wachten aangezien zij een reglement terzake opstellen. Sommige gemeenten hebben in hun gemeenteraad reeds een reglement aangenomen.

In december hebt u, waarschijnlijk in deze commissie, een collega gezegd dat het nog maar enkele weken zou duren vooraleer het koninklijk besluit en de circulaire aan de Ministerraad zouden worden voorgelegd.

Mijnheer de minister, wanneer mogen wij de publicatie van dat koninklijk besluit in het Belgisch Staatsblad verwachten ?

Minister Antoine Duquesne : Mijnheer de voorzitter, collega's, op 25 februari heb ik op de vraag van de heer Van Peel geantwoord dat het ontwerp van koninklijk besluit en het ontwerp van rondzendbrief werden voorgelegd aan de verschillende verenigingen van steden en gemeenten en aan de conferentie van gouverneurs. De verenigingen van steden en gemeenten hebben eind februari een schrijven overgezonden met de opmerkingen die zij hadden over het ontwerp. Zowel het ontwerp

van koninklijk besluit als het ontwerp van rondzendbrief werden aangepast aan de opmerkingen die werden geformuleerd. Het ontwerp zal zeer spoedig worden voorgelegd aan de Ministerraad. Een laatste overleg dienaangaande met de provinciegouverneurs vindt op dit ogenblik plaats op mijn kabinet. Nog enkele weken geduld, mijnheer Lansens.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Mondelinge vraag van de heer Daniël Vanpoucke aan de minister van Binnenlandse Zaken over "het wegvallen van de woorden "en de strafrechtelijke verantwoordelijkheid" in het opschrift van de wet van 4 mei 1999 betreffende de burgerrechtelijke aansprakelijkheid van burgemeesters, schepenen en leden van de bestendige deputatie" (nr. 1458)

Question orale de M. Daniël Vanpoucke au ministre de l'Intérieur sur "la suppression des mots "et la responsabilité pénale" dans l'intitulé de la loi du 4 mai 1999 relative à la responsabilité civile des bourgmestres, échevins et membres de la députation permanente" (n° 1458)

De heer **Daniël Vanpoucke** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, ik zal mijn vraag kort kunnen houden aangezien u in de titel reeds het probleem geschetst hebt.

Mijnheer de minister, waarom zijn de woorden "en de strafrechtelijke verantwoordelijkheid" bij de publicatie van de wet weggelaten ? Misschien heeft dit geen reden en ligt dit gewoon aan het Belgisch Staatsblad. Hoe kan dit ?

Minister Antoine Duquesne : Mijnheer de voorzitter, mijnheer Vanpoucke, mijn antwoord zal kort en precies zijn. Ik heb inderdaad kunnen vaststellen dat in de Nederlandse tekst de woorden "en de strafrechtelijke verantwoordelijkheid" werden weggelaten. Dit leidt tot een incoherentie met de Franse tekst waar de woorden "et pénale" wel opgenomen werden. Het weglaten van deze woorden in de titel heeft geen juridische gevolgen. Uit onderzoek is gebleken dat de woorden reeds werden weggelaten in de tekst die werd goedgekeurd door het parlement en vervolgens aan de minister van Binnenlandse Zaken werd overgezonden. Gelet op het feit dat de door u aangehaalde anomalie niet berust op een foute overzetting van de tekst door mijn diensten, maar volgt uit de door het parlement overgezonden tekst, komt het het parlement toe om tot correctie van de tekst over te gaan. Mijn kabinet heeft bijgevolg contact opgenomen met de juridische diensten van de Kamer om hun aandacht hierop te vestigen.

De heer **Daniël Vanpoucke** (CVP) : Mijnheer de minister, u zegt dat deze woorden reeds in het parlement weggefallen zijn ?

Ministre **Antoine Duquesne** : Oui.

De heer **Daniël Vanpoucke** (CVP) : Bedoelt u dat de diensten van het parlement dit achteraf weggelaten hebben of gebeurde dit al in het verslag ?

De **voorzitter** : Misschien kan ik helpen om deze onduidelijkheid weg te werken. Dit ligt niet aan het parlement op zich. Deze fout zou te zoeken zijn in de correspondentie die destijds werd gevoerd tussen de griffier van de Kamer en de minister. Daar zouden deze woorden bij vergissing weggefallen zijn. Als ik u kan geruststellen, deze fout is dus niet door het parlement gemaakt maar door de diensten, dit evenwel puur bij vergissing. Deze technische fout kan ongetwijfeld zonder problemen worden rechtgezet.

M. **Antoine Duquesne**, ministre : Je ne peux pas reconstituer l'histoire précise. Il ne faut pas parler en termes de responsabilité. En effet, il y a eu une petite erreur. J'ai déjà pris contact avec les services et nous voyons comment la corriger.

Le **président** : Je crois d'ailleurs que le président de la Chambre a déjà envoyé une lettre au ministre en proposant de corriger l'un et l'autre éléments.

Daarmee is dit probleem bijna opgelost.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Mondelinge vraag van de heer Marcel Hendrickx aan de minister van Binnenlandse Zaken over "de kosten voor bewakingsopdrachten van de voetbalploegen inzake Euro 2000" (nr. 1466)

Question orale de M. Marcel Hendrickx au ministre de l'Intérieur sur "les frais des missions de surveillance à l'égard des équipes de football dans le cadre d'Euro 2000" (n° 1466)

De heer **Marcel Hendrickx** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, u zult zich misschien herinneren dat ik in november vorig jaar reeds de vraag stelde wat er zou gebeuren met de bewakingsopdrachten voor de voetbalploegen die verblijven in steden waar niet wordt gespeeld. Dat ging dan over trainingskampen en verblijven in hotels. U hebt toen gesuggereerd dat dit eigenlijk een probleem van de organisatoren was. Ik had daaruit begrepen dat de voetbalbond voor die kosten zou moeten opdraaien en dit eventueel via privé-bewaking zou moeten oplossen. Intussen is de aanloop naar Euro

2000 genomen en blijkt de realiteit toch wel iets anders. Ik neem het voorbeeld dat ik het best ken : de Belgische ploeg verblijft in de IPZ-Turnhout. Het is die IPZ die moet instaan voor de bewaking van die ploegen. Daarbij rijzen een aantal vragen, onder andere inzake de verantwoordelijkheid van de korpschefs en van de burgemeesters terzake.

Ten eerste, de lokale IPZ moet instaan voor de bewaking van die ploegen. Situeert u dat in het opvorderingsrecht van de minister van Binnenlandse Zaken van 10% tot 20% van de mogelijkheden van een IPZ ?

Ten tweede, indien dat niet zo is, wie moet er dan opdraaien voor de kosten van die bewaking ? Zijn dat de lokale besturen ? Bent u dat, de minister van Binnenlandse Zaken ? Is dat eventueel de voetbalbond of de organisatoren van Euro 2000 ?

Ten derde, hoe ver reikt die opdracht voor de lokale IPZ ? Waaruit bestaat nu precies die bewakingsopdracht ? Veronderstelt u dat de betrokken voetbalploegen vierentwintig uur op vierentwintig worden bewaakt en dat de individuele leden van die voetbalploegen en van de delegaties ook vierentwintig uur op vierentwintig moeten worden bewaakt ? U zult wel begrijpen dat dit voor een lokale IPZ niet doenbaar is, als men de normale veiligheidsverplichtingen tenminste ook op zich wil nemen. Graag een antwoord op deze vragen.

M. **Antoine Duquesne**, ministre : Monsieur le président, monsieur Hendrickx, c'est une grande chance pour Turnhout d'accueillir l'équipe belge. J'imagine que vous n'avez rien fait pour refuser cette opportunité. Cela signifie aussi qu'il sera important pour Turnhout d'être connu partout dans le monde et que les retombées seront positives.

Pour l'instant, quand on me parle de l'Euro 2000, je pourrais croire qu'il n'y a que des inconvénients à cette manifestation sportive, comme si nous n'avions pas accepté de l'organiser, comme si les villes ne s'étaient pas battues entre elles pour accueillir les matchs et les équipes. Il n'y aurait que des problèmes de sécurité. Non ! C'est une grande fête du football, voulue par la Belgique et les Pays-Bas, qui fera beaucoup pour la notoriété de notre pays et qui aura des retombées intéressantes pour la Belgique, spécialement pour ceux qui ont la chance de participer un peu plus directement à l'organisation de ce tournoi.

Je vous confirme la réponse que je vous ai faite le 9 novembre 1999. La protection et la sécurité des équipes durant leur séjour et leur entraînement relève de la responsabilité première des organisateurs. Pour cette protection, il est recommandé à l'organisateur de faire appel à l'une ou l'autre société de gardiennage et de sécurité, reconnue par mon département. Les frais sont

Antoine Duquesne

donc à charge des organisateurs. Les services de police ne devront intervenir qu'en cas de trouble ou de menace de trouble de l'ordre public et de menace concrète à l'égard des équipes. C'est une mission traditionnelle pour les forces de l'ordre.

Pour permettre l'exécution de cette action de complémentarité des services de police, une concertation aura lieu entre les autorités de police locale, les organisateurs de l'Euro 2000 et les responsables de la sécurité des équipes. La fondation Euro 2000 a désigné un agent de liaison par équipe, responsable pour la sécurité de l'équipe. Cet agent de liaison prendra les contacts utiles avec les autorités administratives pour obtenir une bonne coopération. Les autorités policières ont désigné un agent de contact pour l'analyse policière de la sécurité des équipes et l'engagement des services de police. Sur base de ces résultats, les mesures nécessaires seront prises de manière à coordonner pour assurer la sécurité et la tranquillité publiques.

Je profite encore de l'occasion pour répéter qu'avec les mesures prises par la gendarmerie, qui supprime les congés dans ces services pendant toute cette période, selon le moment, il y aura une augmentation de nos capacités qui oscillera entre 25 et 33%. On doit donc être à même de faire face, non seulement aux problèmes ordinaires parce que la délinquance ne va malheureusement pas s'arrêter pour cause d'Euro 2000 mais on fera face aussi et sans crainte à des charges et à des surcroûts de travail. Je pense notamment à Turnhout qui sera à mon avis un peu plus fréquentée que d'habitude, bien que ce soit déjà une ville très fréquentée.

De heer **Marcel Hendrickx** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik kan bevestigen dat een opdracht aan de politie geven nog nooit zo gemakkelijk is geweest als voor de bewaking van de Belgische ploeg. U moet toch begrijpen dat manschappen leveren voor een dergelijke opdracht niet zo evident is. De vakanties van de lokale politieagenten zijn voor die periode ook ingetrokken.

Als wij die ploeg 24 uur op 24 moeten bewaken, is dit een bijzonder zware last voor de manschappen en ook op financieel vlak is dit een zware dobber. Ik hoor u nogmaals zeggen dat het in de eerste plaats een opdracht is voor de organisatoren en dat de kosten ten laste van deze organisatoren moeten worden gelegd. Ik vraag mij af hoe wij dit moeten doen.

M. **Antoine Duquesne**, ministre : Avec intelligence, comme d'habitude.

L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

Mondelinge vraag van mevrouw Magda De Meyer aan de minister van Binnenlandse Zaken over "de vernieuwing van de identiteitskaarten" (nr. 1487)

Question orale de Mme Magda De Meyer au ministre de l'Intérieur sur "le renouvellement des cartes d'identité" (n° 1487)

Mevrouw **Magda De Meyer** (SP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, volgens artikel 5 van het koninklijk besluit van 29 juli 1985 betreffende de identiteitskaarten is een identiteitskaart uitgereikt aan burgers van meer dan 22 jaar, 10 jaar geldig. Voor de vernieuwing baseert het ministerie van Binnenlandse Zaken zich op het advies van veiligheidsexperts die de periode van 10 jaar beschouwen als een absoluut maximum geldigheidsduur voor een identiteitsdocument om nog aanvaard te worden als identificatiestuk.

Als bijkomend argument wordt nog gesteld dat de fysionomie van personen op 10 jaar tijd heel wat kan veranderen. Niemand betwist uiteraard bovenstaande stelling maar wel wordt in de praktijk aangetoond dat de procedure voor hernieuwing van identiteitskaarten bij hoogbejaarden een bijna onoverkomelijk obstakel vormt.

Volgens de algemene onderrichtingen van 7 oktober 1992 betreffende het houden van bevolkingsregisters, wordt voorzien in een aparte procedure voor personen die zich moeilijk kunnen verplaatsen zoals bedlegerige bejaarden. Voor deze personen mag een gezinslid naar de bevolkingsdienst gaan met de oproepingskaart, een medisch attest waaruit blijkt dat de betrokkene zich niet persoonlijk kan aanmelden en een pasfoto.

Er wordt een basisdocument opgesteld door de gemeente, dat op een later tijdstip door iemand van het gemeentebestuur wordt afgegeven bij de betrokkene thuis. Ten slotte dient de echte identiteitskaart opnieuw te worden afgehaald op het gemeentehuis.

Een eerste probleem rijst uiteraard bij ouderen die niet kunnen terugvallen op een gezinslid om deze klus voor hen te klaren. Zij moeten andere personen proberen in te schakelen om tijdens de openingsuren voor hen naar het gemeentehuis te gaan.

Een tweede probleem is de recente pasfoto die nodig is. Oudere personen beschikken daar vaak niet over en dienen hiervoor opnieuw iemand in te schakelen om hen naar een fotograaf te brengen. In het slechtste geval kan de bejaarde of bedlegerige er zelfs niet meer naartoe worden gebracht en dient de fotograaf aan huis, in het ziekenhuis of in het rustoord te komen. Dit blijkt een kostelijke grap te zijn.

Bij RVT-patiënten, dementen en zwaar zieken betekent dit voor de mensen zelf ook een enorm ongemak. Zowel verpleegkundigen als maatschappelijk assistenten in de

Magda De Meyer

verschillende instellingen kunnen dit verhaal bevestigen. Het plaatsen van een handtekening stelt vaak onoverkomelijke problemen. Deze mensen, die niet meer in staat zijn buiten te komen, hebben er dan ook geen enkele baat bij over een vernieuwde identiteitskaart te beschikken die toch gewoon in de lade ligt.

Midden 1999 werden onder andere onder impuls van het gemeentebestuur van De Pinte - hierin gevolgd door vele andere gemeenten - verschillende verzoeken gericht aan de minister om in een meer aangepaste procedure te voorzien voor hoogbejaarden. De Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten heeft ook een voorstel geformuleerd om op voorlegging van een medisch attest eventueel een kaart voor onbepaalde termijn uit te reiken. Naar verluidt zou men bij uw diensten momenteel nagaan hoe deze zaak in het buitenland wordt geregeld. Graag vernamen we van de minister of hij een aanpassing van de procedure voor hoogbejaarden en/of bedlegerigen genegen is en binnen welke termijn er een oplossing kan worden gevonden voor deze in de praktijk vaak schrijnende toestanden.

M. Antoine Duquesne, ministre : Monsieur le président, madame De Meyer, les irréparables outrages des ans ne dispensent pas de la nécessité d'une identification. Mais, comme je l'ai déjà expliqué plusieurs fois en commission, les instructions sont claires : tout doit être fait pour faciliter la tâche des personnes âgées, a fortiori celle des personnes alitées. Il ne faut pas leur imposer des déplacements.

Ik kan inderdaad bevestigen dat ik aan mijn administratie opdracht gegeven heb om een vergelijkende studie uit te voeren inzake de regelgeving in de andere Europese landen met betrekking tot de hernieuwing van de identiteitskaart voor hoogbejaarden en bedlegerigen.

Op basis van deze studie zal ik dan nagaan in welke mate de huidige procedure in ons land moet worden aangepast. Er mag worden aangenomen dat de studie waartoe ik opdracht gegeven heb, een zekere tijd in beslag zal nemen. Ik verwacht in dit dossier echter wel een beslissing te kunnen nemen vóór de zomervakantie.

Mevrouw **Magda De Meyer** (SP) : Ik ben heel verheugd dat de minister een regeling aankondigt vóór de zomervakantie. Dat zal een hele verlichting zijn voor mensen die in die situatie verkeren.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Mondelinge vraag van de heer Jo Vandeurzen aan de minister van Binnenlandse Zaken over "het visum-beleid met betrekking tot de imams" (nr. 1457)

Question orale de M. Jo Vandeurzen au ministre de l'Intérieur sur "la politique de visa relative aux imams" (n° 1457)

De heer **Jo Vandeurzen** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, collega's, ik heb de minister enige tijd geleden nog enkele vragen gesteld over dit onderwerp. Ik stel immers vast dat in een aantal situaties systematisch geen visum kon worden verleend aan iemand die in België werd gevraagd door een aantal Turkse organisaties. Ik ken de problematiek in al zijn dimensies. De minister heeft toen gezegd dat hij het probleem onderkende en dat er naar oplossingen werd gezocht. In hoeverre is de discussie thans gevorderd ? Zijn er, waarschijnlijk in overleg met het "executief", oplossingen in het vooruitzicht of reeds in uitvoering ?

M. Antoine Duquesne, ministre : Monsieur le président, chers collègues, je constate que M. Vandeurzen est persévérant, mais il a raison. Depuis la création de l'Exécutif des Musulmans de Belgique en mai 1999, la désignation des imams relève uniquement de la compétence de cet organe du culte islamique qui, lui, relève de la compétence du ministre de la Justice.

Par décision des ministres ayant l'immigration dans leurs attributions, les imams n'ont plus été admis sur le territoire belge depuis 1986, sauf nécessité dictée par la langue ou l'ethnie. Les imams devaient être choisis parmi les membres de la communauté musulmane de Belgique.

Compte tenu de la nouvelle situation, la question de l'immigration de nouveaux imams et d'ailleurs des professeurs de religion islamique doit faire l'objet d'une nouvelle approche. J'ai invité mon administration à faire rapport sur cette question - il doit m'être remis à la fin de ce mois - afin de me permettre de conférer de cela dès le début du mois de mai, non seulement avec mon collègue de la Justice, mais également avec les ministres de l'Enseignement des Communautés qui sont directement concernés par cette affaire.

De heer **Jo Vandeurzen** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, ik dank de minister voor zijn antwoord. Ik heb nog een louter informatieve vraag. Bent u bereid om het parlement te informeren over een eventuele conclusie ? Het lijkt mij immers een overleg met vele partijen.

M. Antoine Duquesne, ministre : Oui, volontiers ! Cependant, j'attends toujours le rapport de mon administration.

L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

Samengevoegde mondelinge vragen van mevrouw Frieda Brepoels en de heren Servais Verherstraeten en Hagen Goyvaerts aan de minister van Binnenlandse Zaken over "het nucleaire transport van La Hague naar Dessel" (nrs. 1489, 1500 en 1510)

Questions orales jointes de Mme Frieda Brepoels et MM. Servais Verherstraeten et Hagen Goyvaerts au ministre de l'Intérieur sur "le transport nucléaire de La Hague à Dessel" (n°s 1489, 1500 et 1510)

Mevrouw **Frieda Brepoels** (VU&ID) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het is jammer dat we in het parlement moeten vaststellen dat we achter de feiten aanlopen. Op die manier kunnen wij geen controle uitoefenen op de uitvoerende macht. Het parlement werd net als alle andere burgers in dit land voor voldongen feiten geplaatst. De afgelopen dagen werd er heel wat stuntwerk afgeleverd en dan vooral door de regering in het algemeen en de minister van Binnenlandse Zaken in het bijzonder.

Sta me toe de situatie even te schetsen. Volgens mij kan het antwoord van de minister enige impact hebben op dergelijke transporten in de toekomst. Heel het verhaal is begonnen toen de regering enkele weken geleden besliste een eerste transport van hoogradioactief afval mogelijk te maken naar de bunker in Dessel. Vorige regeringen werden ook geconfronteerd met deze problematiek. Zij hebben de repatriëring echter geweigerd omdat er nog heel wat problemen waren met de veiligheid van onder meer de container waarin het afval wordt verpakt.

Ter gelegenheid van dit eerste transport hebben heel wat instanties en organisaties hun twijfels geuit over de veiligheid van dit transport. Het proeftransport dat eind februari met een namaakcontainer werd georganiseerd, heeft hierover geen uitsluitsel gebracht. Ook dit proeftransport zorgde voor heel wat reacties.

Mijnheer de minister, op 22 maart werd via de pers melding gemaakt van een diplomatieke rel rond dit transport die zowel door u als de Franse ambassadeur de kop werd ingedrukt. Het hele voorval werd echter bevestigd door het kabinet van staatssecretaris Deleuze.

Ik heb begrepen dat u samen met de staatssecretaris op dat ogenblik een aantal werkgroepen heeft opgericht waarin ook de gemeenten en het streekplatform werden betrokken. Het was de taak van deze werkgroepen heel de problematiek te bespreken want het gaat niet alleen over dit transport, maar ook over het Federaal Agentschap voor Nucleaire Controle dat niet echt opgestart raakt, de toekomst van de tewerkstelling in de regio, de investeringen in de gezondheidszorg en de financiering van het nucleaire passief en de toekomst van het SCK.

Mijnheer de minister, ik heb van enkele burgemeesters vernomen dat u hen op 20 maart nog uitdrukkelijk de belofte hebt gedaan in de toekomst met hen te overleggen over nucleaire transporten. Er zouden zelfs afspraken zijn gemaakt voor een nieuwe vergadering einde maart. Deze vergadering heeft echter nooit plaatsgevonden. U zult toch wel begrijpen dat de burgemeesters maar ook de bevolking van die regio, zich echt bedrogen voelen als zij via omwegen moeten vernemen dat er toch een eerste transport zal plaatsvinden.

Vorig weekend hebben de burgemeesters van Geel, Mol en Dessel een verbod uitgevaardigd op transport, afkomstig uit het buitenland, van hoogradioactief afval over hun grondgebied. Zij waren van mening dat zij niet verantwoordelijk kunnen zijn voor dit transport en zij haalden daarvoor ook heel wat redenen aan.

Afgelopen zondag werd door Greenpeace een klacht ingediend bij de rechtbank van Dendermonde in verband met dit transport. De Belgische Staat werd in kort geding gedagvaard maar liet verstek gaan. Zondagavond werd door de rechtbank van Dendermonde beslist dat er geen transport van nucleair afval kon plaatsvinden omdat de rechter oordeelde dat er geen of onvoldoende maatregelen waren genomen door de Belgische Staat als zich een ongeval zou voordoen bij het transport.

Ik heb in het weekend, ook door uw kabinetschef, heel wat verklaringen over deze zaak horen afleggen. Hij gaf toe dat West-Vlaanderen geen nucleair rampenplan heeft en dat het rampenplan van Oost-Vlaanderen niet operationeel is. Ik heb maandagavond nog de directeur van het crisiscentrum van de regering in zeer verwarde termen horen spreken over de relatie tussen het nationaal plan en de provinciale plannen en wat er wettelijk is uitgebouwd.

Mijnheer de minister, u bent in beroep gegaan tegen deze beslissing. Inderdaad, gisteren volgde een uitspraak in het voordeel van de Belgische Staat, waardoor het transport afgelopen nacht dan toch plaatsvond, gelukkig zonder ongevallen.

Toch blijven de vele opmerkingen rond dit transportverhaal overeind. Graag stel ik u dan ook een aantal concrete vragen.

In verband met de toelating tot het eerste transport van dit nucleair afval vernam ik graag of er een regeringsbeslissing is over het tijdstip en de vaststelling van de route. Zo ja, wanneer werd deze beslissing genomen en was er overleg met staatssecretaris Deleuze die toch bevoegd is voor het beheer van het afval en de kwaliteit-controles ? Waarom hebt u geen overleg gepleegd met de burgemeesters van de betrokken gemeenten ? Ik heb

Frieda Brepoels

vernomen dat de burgemeester van Moeskroen zijn beklag maakte over het feit dat de trein een vol uur stil stond in een station, zonder dat de betrokken burgemeester ervan op de hoogte was.

Hebt u kennis van de politieverordening van 1 april 2000 van de burgemeester van Dessel? Hoe werd hierop gereageerd? Ik heb er nog niets over gehoord.

Welke maatregelen hebt u genomen om de veiligheid te garanderen? Graag vernam ik welke rol het Federaal Agentschap voor Nucleair Afval in dit transport heeft gespeeld. Welke maatregelen werden op lokaal vlak bij de rijkswacht genomen?

Mijnheer de minister, ik kan nog altijd niet aanvaarden dat ons dit alles van bovenaf wordt opgedrongen, want mocht bij het transport een ongeval gebeuren, dan heeft men toch de brandweer nodig, die onder leiding van de burgemeester opereert.

Mijnheer de minister, wanneer overweegt u een ernstig gesprek met de betrokken gemeenten over het volledig eisenpakket over de toekomst van de regio?

Ik kom tot de juridische procedure. Waarom heeft de Belgische Staat verstek laten gaan? Ik heb begrepen dat de nodige stukken niet tijdig werden teruggevonden. Ik vraag mij af hoe het crisiscentrum van de regering opereert als men er niet in slaagt om tijdig voor een rechtbank te verschijnen. Ik heb begrepen dat ondertussen verzet werd aangetekend. Die vraag komt daarmee dus te vervallen.

Mijnheer de minister, graag kreeg ik een duidelijke uitleg over de problematiek van het nationale rampenplan en de provinciale rampenplannen. Waar, wanneer en door wie werd beslist dat de provinciale rampenplannen niet gelden bij dit soort transport? Werd dit ook meegedeeld aan de betrokken instanties? Zo ja, wanneer? Wie leidt dan dat nationaal rampenplan? Welke maatregelen werden genomen in geval er toch een ongeval zou gebeuren?

In de rand van dit verhaal heb ik nog een aantal vragen in verband met de staking die maandagmorgen bij Belgoprocess was opgestart. Die staking is ondertussen, gelukkig maar, opgeheven. Mijnheer de minister, met het oog op de toekomst rijzen toch een aantal vragen over de transporten die gepland zijn in de loop van de volgende maanden en over de toekomst van de tewerkstelling in dat bedrijf. Dit is ook belangrijk met het oog op de veiligheid.

De heer **Servais Verherstraeten** (CVP): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het is niet de eerste keer dat ik u een vraag stel over deze materie. In december 1999 hadden wij hierover reeds een gesprek. U kent de geschiedenis: eerste minister Verhofstadt en

zijn minister van Buitenlandse Zaken gaan op bezoek in Frankrijk, krijgen daar een marsorder dat het materiaal nu dient terug te komen en knikken. Het materiaal dient terug te komen en u dient dit uit te voeren. Ik heb u toen vragen gesteld inzake het informeren van de lokale besturen en van de bevolking. U hebt toen geantwoord: "Alle betrokkenen zullen gehoord worden en wat betreft het informeren van de bevolking, verwijs ik eigenlijk terzake naar staatssecretaris Deleuze". Ik stel daarbij vragen, op de eerste plaats over de timing van dit transport.

Mijnheer de minister, versta mij niet fout, hoe dan ook had dit afval om conventionele redenen terug naar België moeten komen. Alleen was de vraag of dit nu diende te gebeuren. Op 30 maart 2000 wordt een stakingsaanzegging ingediend op het ontvangende bedrijf, Belgoprocess in Dessel. Een dag later, niettegenstaande de stakingsaanzegging, beslist u en maakt u bekend dat de week daarop - een paar dagen later bijgevolg - dat transport zal starten. Is dat de timing op dat ogenblik, een dag voor het transport vertrekt? Zal er dan op dat bedrijf een paar uur worden gestaakt?

U kondigt dat aan op 31 maart 2000. Onrechtstreeks vernemen de openbare besturen dat via de rijkswacht. Op dat ogenblik bent u 's nachts aan het onderhandelen met de rijkswacht over hun statuut en de pecuniaire voorwaarden. U hebt al wel een beslissing getroffen met betrekking tot het transport, maar weet op dat ogenblik niet wat de reacties van de rijkswacht zullen zijn als de gesprekken van die nacht slecht aflopen. De politie van de lokale besturen had u reeds in de steek had gelaten en dit had ook kunnen gebeuren met de rijkswacht. Was dit de juiste timing? Was dit de juiste timing, mijnheer de minister, in het licht van het feit dat de controle op nucleaire activiteiten en op nucleair transport op dit ogenblik dode letter is? U bent het daarin met mij eens, want u hebt in de Ministerraad terzake en met betrekking tot het Federale Agentschap voor Nucleaire Controle afgesproken een audit te organiseren. Het FANC is niet operationeel.

Dat uw ministerie niet operationeel is, hebben wij dit weekend kunnen vaststellen door het feit dat men 's zondags en ondanks de vierentwintigurenpermanentie verstek laat gaan bij een procedure. Iedereen die de media 's zaterdags en 's zondags volgde, was ervan op de hoogte dat die procedure dat weekend zou worden gevoerd voor de rechtbank van eerste aanleg van Dendermonde. Dan is er het verstekvonnis gekomen en u hebt verzet aangetekend. Gelukkig voor u hebt u het gehaald. Ik heb echter vragen bij de inhoud van dat vonnis. Overigens heeft dat vonnis geen kracht van gewijsde en zal er beroep tegen aangetekend worden, wat relevant zal zijn voor komende transporten. In elk geval is tijdens de pleidooien niet alles over dat koninklijk

Servais Verherstraeten

besluit van 1991 gezegd. Er staat wel eens een keer "kunnen" in, maar met betrekking tot de verantwoordelijkheid van de gouverneur, ook inzake transporten, staat er ook een paar keer "dienen" in. In eerste instantie dient hierin te worden voorzien in het provinciaal rampenplan. Het laatste woord is daarover nog niet gezegd.

Mijnheer de minister, u weet dat ik van de streek ben en bij wijze van spreken op dit nucleaire afval ga wonen. Merkwaardig is dat deze ochtend in de buurt van het station van Mol geruchten de ronde deden dat u het zogezegde provinciale noodplan van de provincie Oost-Vlaanderen, dat nog niet goedgekeurd was, gisteren of vandaag zou hebben goedgekeurd. Indien het toch niet noodzakelijk is, waarom hebt u het dan juist gisteren of vandaag goedgekeurd? Of klopt die berichtgeving terzake niet? In elk geval denk ik dat onze gerechtvaardigde vraag van maanden geleden om de lokale overheden tijdig in te lichten, geen of een slecht gevolg heeft gekregen.

Op 3 april krijg ik van u een persmededeling onder ogen. Ik citeer: "Het transport vertrekt op 4 april. De lokale overheden zullen gehoord worden". Dit betekent dat ze op 3 april nog niet zijn verwittigd, misschien met uitzondering van de twee of drie gemeenten waar het transport eindigt. Al de gemeenten die u doorkruist hebt, waren op 3 april nog niet verwittigd. De provinciegouverneur was niet verwittigd. Uw persmededeling zegt dat ze terzake zullen ingelicht worden.

Uw federaal noodplan, het koninklijk besluit van 1991, meldt juist dat de bevolking inzake nucleaire risico's en urgentieplannen "dient" ingelicht te worden. Daar hebt u toch duidelijk een steek laten vallen met betrekking tot de organisatie van dit transport.

Mijnheer de minister, ik vraag mij af of uw ministerie, waar u verantwoordelijk voor bent, afspraken respecteert. Ik citeer even uit een brief die u gericht hebt aan de regio, aan het Streekplatform, want u hebt met de regio Kempen twee werkgroepen opgericht om de nucleaire problematiek in zijn geheel te bespreken. Naar aanleiding daarvan schrijven u en staatssecretaris Deleuze: "Verder wordt u bevestigd dat er werd akte genomen van uw verzoek om het eerste transport van het verglaasd afval zo laat mogelijk te laten plaatsgrijpen binnen de geldende tijd voor dit transport, teneinde de inhoudelijke organisatie van de werkzaamheden van de werkgroepen reeds beduidend te laten opschieten". U schrijft met andere woorden dat u het eerste transport zal opschorten totdat hun werkgroepen opgeschoten zijn met de bespreking van de algemene nucleaire problematiek. Niettegenstaande uw schriftelijk engagement, vertrekt dit eerste transport toch. Waarvoor dienen die werkgroepen dan nog? Is dit niet meer dan een façade?

U bent inderdaad twee keer met de werkgroepen samengekomen, ook gisteren, mijnheer de minister. Terzake is onder andere een afspraak gemaakt met betrekking tot eisen van die regio waarvoor de Vlaamse regering bevoegd is. De eerste minister zou terzake initiatieven nemen naar de Vlaamse regering. Is dit gebeurd of is dit niet gebeurd?

Hoe staat het met de verdere invulling van de eisen omtrent veiligheid, gezondheid, informatie van de bevolking en overleg met alle betrokken lokale besturen? Hoe gaat u uw tweede en derde vergunde transport aanpakken? Zal dit op dezelfde manier gebeuren of zal de bevolking vooraf ingelicht worden?

Als er zoveel veiligheidstests zijn gebeurd op de bewuste container, waarom konden dan de gemeentebesturen van alle gemeenten die door dit transport werden aangedaan, niet geïnformeerd worden? U had de bevolking bijvoorbeeld naar films kunnen laten kijken waarop die veiligheidstests aangetoond worden. U kon dan zeggen dat als er vragen waren, u ze zou beantwoorden zodanig dat er emoties en negatieve gevoelens konden worden weggenomen.

U had een pak ongerustheid kunnen wegnemen. U hebt dit nagelaten. Zal u dezelfde werkwijze naleven bij het tweede en derde transport? Wat is uw timing met betrekking tot dit tweede en derde transport?

De heer **Hagen Goyvaerts** (Vlaams Blok): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik had graag nog enige toevoegingen gedaan bij de vragen en toelichtingen van mevrouw Brepoels en de heer Verherstraeten.

Het eerste transport van verglaasd radioactief afval heeft vannacht en vanmorgen plaatsgevonden. Er blijven echter nog een aantal vragen die enerzijds juridisch-organisatorisch van aard zijn en anderzijds te maken hebben met de politieke context van de laatste dagen. Een eerste luik betreft de toepassing van het nationaal noodplan versus de provinciale noodplannen voor het transport van kernafval door de betrokken provincies. Er zou naar verluidt geen provinciaal noodplan bestaan voor West-Vlaanderen voor het transport van radioactief afval. Het noodplan van Oost-Vlaanderen zou niet operationeel zijn. In het kader van het geplande transport zou er tevens nogal wat ongenoegen bestaan over de gebrekige informatie aan de betrokken gemeenten en lokale overheden. Men kan zich terecht afvragen op basis van welk plan de brandstofstaven de kerncentrale van Doel destijds richting La Hague hebben verlaten. We hebben hier immers te maken met een identieke problematiek.

Een tweede element heeft mijn inziens een politieke dimensie. Ik weet niet wat er zou zijn gebeurd indien Agalev niet in de regering zou zitten. Het feit dat zich in Mol slechts een 20-tal milieuactivisten hebben verzet

Hagen Goyvaerts

tegen het transport staat in schril contrast met de massale mobilisaties die in het buitenland tegen dergelijke transporten worden gevoerd. Het verbaast mij trouwens dat geen enkel Agalev-parlementslid, vanuit hun anti-kernenergiehouding, zich bij deze vraag aansluit. De houding van de SP-burgemeester van Mol, de VU-burgemeester van Dessel en de CVP-burgemeester van Geel lijkt mij ook niet erg logisch. Tot voor een jaar zouden zij er alles aan gedaan hebben om alle activiteiten rond laag- en hoogradioactief afval in de Kempen te behouden. Liever werk in eigen streek om te vermijden dat een deel naar Wallonië zou gaan. In het licht van de nakende gemeenteraadsverkiezingen is dit blijkbaar niet meer relevant want zij wensen zich met een milieubewust imago te profileren. Men komt dus met politievorderingen voor de dag om het nucleair transport op het gemeentelijk grondgebied te verbieden.

Ik kom tot mijn vragen, mijnheer de minister. Ten eerste, waarom heeft de regering, met betrekking tot de veroordeling, verstek laten gaan ? Ten tweede, iedere provincie kan volgens de wet een noodplan voor nucleaire transporten opstellen. Op basis van welke argumenten kan een rechter oordelen over de geldigheid van deze provinciale rampenplannen ? Ten derde, vermits het nationaal noodplan voor het transport van radioactief afval van toepassing is, wil ik weten wie de coördinatie voert. Welke structuur wordt gehanteerd om de betrokken gemeenten en lokale overheden te informeren ? Welke rol speelt het Federaal Agentschap in de organisatie van dergelijke transporten ?

M. Antoine Duquesne, ministre : Monsieur le président, chers collègues, je voudrais d'abord dire la chose qui me paraît la plus importante : le retour a eu lieu dans de parfaites conditions de sécurité. Les déchets sont à Dessel; il n'y a eu aucun problème. Je m'étonne donc que l'on ne se réjouisse pas du succès de l'opération. Avant que ce transport n'ait eu lieu, on pouvait exprimer des inquiétudes; mais une fois qu'il est fait, on doit se réjouir du résultat, avec l'objectivité qui caractérise tous les parlementaires. L'opération est réussie et s'est déroulée en parfaite sécurité.

Ensuite, je tiens à rappeler que les choses étaient claires dès le début. Je suis venu m'expliquer plusieurs fois de manière détaillée au parlement. J'ai rappelé nos engagements internationaux, qui remontent d'ailleurs à une époque antérieure à celle où je suis devenu ministre de l'Intérieur. J'ai rappelé quelles étaient les exigences réglementaires nationales et internationales en ce qui concerne les autorisations à concéder. Ces décisions ont été confirmées à plusieurs reprises par l'entière responsabilité du gouvernement. Et je me suis livré à une multitude de concertations, jusque et y compris avec la plate-forme campinoise. Des groupes de travail ont été mis en place,

qui n'ont d'ailleurs pas terminé leurs travaux, pour ce qui concerne la sécurité. D'autres ont été chargés d'étudier l'avenir du nucléaire dans la région campinoise.

Comme je l'avais toujours annoncé, le retour a eu lieu dans le cadre de la fourchette qui était imposée pour des raisons de sécurité. Nous n'avons eu aucune surprise. Toutes les explications ont été données, les concertations menées, les décisions prises. L'engagement pris a été respecté dans de bonnes conditions.

Quels sont les rétroactes ? En 1978, un contrat de retraitement fut conclu entre Synatom et Cogema France en vue du retraitement des combustibles irradiés belges des centrales de Doel et de Tihange. Le contrat portait sur une quantité totale de 670 tonnes d'uranium irradié.

Les déchets vitrifiés résultant du retraitement devaient revenir en Belgique. Pour l'entreposage provisoire pendant au moins cinquante ans de ces blocs en verre, le bâtiment 136 de Belgoproces à Dessel fut construit. C'est pour cela qu'il a été construit.

L'arrêté d'autorisation pour cet entrepôt fut délivré en 1990, monsieur Verherstraeten. Le 24 février 2000, un transport test a été effectué avec un conditionnement vide. Par la même occasion, l'infrastructure pour l'opération de transbordement à la gare de Mol et l'installation de réception du bâtiment 136 chez Belgoproces ont été testées.

Quels sont les rétroactes des dossiers d'autorisation auprès de l'administration ? Le 14 mai 1986, les autorités françaises ont entamé la procédure de rapatriement pour huit transferts. Ensuite, les parties concernées ont déposé différentes demandes d'autorisations. Le dossier complet fut transmis par l'administration au ministre de l'Intérieur le 30 mars 1998. Le 14 septembre 1998, les autorités françaises renouvellent leur demande, pour quatre transferts cette fois-ci.

Qu'en est-il des autorisations qui ont été délivrées par le ministre de l'Intérieur ? Le retour en question doit s'effectuer selon les règles en vigueur nationales et internationales en vue du transport et de l'importation de matières radioactives et du transfert frontalier de déchets radioactifs. Ceci implique que comme ministre de l'Intérieur, je dois, en vue du transport prévu, fournir soit une approbation ou une autorisation pour :

- le type de colis utilisé pour le transport de blocs de verre;
- le transport. Cette autorisation concerne le transport ferroviaire par la SNCB à partir de la frontière française jusqu'à la gare de Mol, la correspondance par la route vers Belgoproces à Dessel par Transnubel;
- l'importation;

Antoine Duquesne

- la procédure européenne pour le transfert transfrontalier des déchets radioactifs au sujet de laquelle notre pays marque son accord pour le transfert de ces blocs en verre de la France vers la Belgique, ce qui permet aux autorités françaises compétentes de délivrer le permis de transfert à Cogema.

J'ai délivré ces autorisations le 22 novembre 1999.

Comment justifier le choix du moyen de transport et du trajet ? Un transport ferroviaire entre la frontière belgo-française (Mouscron) et Mol, et une correspondance par la route requièrent le minimum de manipulations sur le territoire belge et limitent le trajet par la route à seulement quelques kilomètres. Le trajet ferroviaire exact a été tracé par la SNCB; et celui par la route fut approuvé par le ministre des Transports en raison du fait qu'il s'agissait d'un transport exceptionnel du point de vue de la masse autorisée.

En outre, les mesures de sécurité prises autour de ce transport se situaient à trois degrés différents. Tout d'abord, la protection technique du conteneur, laquelle reposait pour l'essentiel sur des dispositifs de sécurité passifs au niveau de l'emballage : étanchéité, protection contre les radiations, évacuation de la chaleur, tant dans des circonstances normales qu'en cas d'accident - et j'ai d'ailleurs déjà expliqué cela longuement en cette commission. Deuxièmement, la protection individuelle des accompagnateurs du transport : les intervenants pouvant se trouver à proximité de l'emballage étaient équipés de "mesureurs de doses" et, relativement aux transports sur la route, un véhicule du Service "contrôle physique du transporteur" assurait obligatoirement une escorte, outre celle exigée de la gendarmerie dans le cadre de la protection physique. Enfin, le maintien de l'ordre public était bien évidemment assuré par la gendarmerie.

Par ailleurs, comment se sont effectuées la direction et la coordination des opérations ? En raison du caractère exceptionnel de ce transport et compte tenu des dispositions de la loi du 29 mars 1958 relative à la protection de la population contre les dangers des radiations ionisantes, notamment les articles 1 à 9 inclus, qui attribuent au Roi un pouvoir étendu dans cette matière, j'ai moi-même assuré la coordination des opérations depuis le centre de crise à Bruxelles.

De plus, le plan général d'urgence, fixé par arrêté royal, prévoit que c'est le niveau fédéral qui décide des contre-mesures à adopter en cas d'urgence radiologique. Le plan ne prescrit aucune action détaillée de protection relative au transport de matières radioactives. Il dit seulement que le Service de protection contre les radiations ionisantes doit coordonner les mesures à prendre et qu'il peut faire usage, dans le cas d'une intervention de grande envergure, des prescriptions des plans d'urgence généraux provinciaux.

Hier, j'étais assisté dans cette tâche par une cellule de gestion qui a été activée hier soir à 23h30 et qui est composée de représentants de Synatom, Transnubel, la SNCB et la gendarmerie.

Les présidents de la Cellule d'évaluation et de la Cellule de mesure (appartenant au SPRI), ainsi que du CO-RECO (comité restreint de coordination) étaient également présents au centre de crise. Le représentant du gouverneur de la province d'Anvers se trouvait dans le centre de coordination local à Dessel.

Des instructions particulières furent données aux gouverneurs de province. Ils étaient priés de tenir le ministre informé de tous les règlements de police communaux, pris sur le territoire de leur province, qui seraient de nature à encombrer le transport prévu et, si cela s'avérait nécessaire, de prendre, en exécution de l'article 139 bis de la loi provinciale, les décisions et les mesures requises en vue de restaurer l'ordre public local et la sécurité publique. Ils étaient également priés d'organiser un stand-by qui, en cas de besoin, aurait pu servir de point de contact avec la cellule de gestion au centre de crise.

Quelle fut la chronologie de ce transport ? Le train est arrivé à Mouscron à 01h52; il a quitté la gare de Mouscron à 02h54; il est arrivé à la gare de Mol à 05h35; il a quitté la gare de Mol plus ou moins vers 10h du matin et est arrivé sur le site de Belgoprocess vingt minutes plus tard.

Y a-t-il eu des difficultés de parcours ? Selon les dernières informations dont je dispose, le transport s'est déroulé dans les meilleures conditions. J'ai cependant dû faire face à deux problèmes. Dimanche soir, le juge en référé, n'ayant entendu que les opposants, a interdit le transport des déchets vitrifiés sur le territoire de la ville de Termonde. Mais, mardi matin, après avoir entendu les arguments de l'Etat, il a retiré son interdiction. En effet, ainsi que je l'ai exposé dans le cadre de la planification d'urgence nucléaire, la non reconnaissance formelle du plan provincial ne porte pas atteinte à la sécurité publique.

Ce plan existe et a déjà fait l'objet d'un certain nombre d'exercices. Depuis 1997, il n'avait jamais été formellement approuvé parce qu'il subsistait deux petites difficultés entre administrations.

En matière de sécurité, il y a une dimension psychologique. Peut-être ne le comprenez-vous pas parce que vous n'assumez pas cette responsabilité. Dès que j'ai connu la décision du tribunal qui confirmait l'interprétation donnée par mes services en ce qui concerne les exigences des plans de sécurité, j'ai approuvé, par arrêté ministériel immédiatement d'application, le plan provincial qui était inutile en l'espèce mais qui était de nature à rassurer, sur le plan psychologique, ceux qui pouvaient encore avoir des inquiétudes.

Antoine Duquesne

Lundi, les trois bourgmestres de Mol, Geel et Dessel ont pris des ordonnances de police interdisant le transport sur leur commune. La loi de 1958 que j'ai citée est claire sur ce point. Cette compétence n'appartient pas aux autorités décentralisées et est confiée au ministre de l'Intérieur. En conséquence, les règlements ont été annulés par arrêté royal, le jour même.

En résumé, non seulement le transport s'est bien passé. Ceux qui seraient comme Saint-Thomas ont pu constater que, comme je l'avais annoncé, les choses se passaient normalement. Tout cela a été conforme aux engagements que nous avons pris sur le plan international, aux règlements nationaux et internationaux, a été l'objet d'une concertation et de décisions au niveau du gouvernement qui assume solidairement cette responsabilité. En ce qui me concerne, j'ai assuré la direction des opérations. Je tiens d'ailleurs, parce que les conditions n'étaient pas faciles, à profiter de l'occasion pour adresser mes remerciements et mes félicitations à tous ceux qui ont fait que cette opération soit un succès sur le terrain.

Mevrouw **Frieda Brepoels** (VU&ID) : Mijnheer de minister, ik dank u uiteraard voor dit antwoord, hoewel het niet zo eenvoudig is om alle in de toelichting aangehaalde technische aspecten en data te beoordelen. Ik heb in het begin gezegd dat er gelukkig geen ongevallen gebeurden bij het transport. Ik heb daar uitdrukkelijk op gewezen, maar dit houdt ook in dat er nog heel veel vragen zijn voor de toekomst. Ik zou niet te vlug juichen omdat er niets is gebeurd : er komen nog veel transporten.

Uit uw uiteenzetting heb ik uitdrukkelijk begrepen dat er veel overleg werd gepleegd. Dat is zo, maar niet over het transport als zodanig gedurende de afgelopen dagen. De burgemeesters noch de gouverneurs waren ingelicht. U verwijst nu naar een vergadering van gisteren, maar dat is werkelijk het allerlaatste ogenblik. Toen werden er al juridische procedures gevoerd en waren er al politieverordeningen uitgevaardigd door burgemeesters. Pas dan roept u de gouverneurs samen en dat is ruim laat.

U hebt ook een aantal maatregelen opgesomd die werden genomen inzake begeleiders, escorte en het transport zelf. De bevolking blijft echter helemaal in het ongewisse. Het werd hier reeds aangestipt : men had de bevolking perfect kunnen informeren. De psychologische geruststelling waar u het over had, is toch echt wel een lachertje. Als een minister om een aantal besturen, overheden en misschien ook een deel van de bevolking psychologisch gerust te stellen al dan niet een plan ondertekent, roept dat bedenkingen op. Ofwel is dat provinciaal plan nodig, ofwel niet. Als u zegt dat u de leiding had en de gouverneurs u maar moesten verwittigen en inlichten als er een probleem ter plaatse was, dan blijft nog altijd mijn vraag op welk ogenblik de provinciale rampenplannen dan in werking zouden treden en welke maatregelen in dat verband waren genomen.

U hebt ook helemaal niets gezegd over het FANC en de rol die het bij dit transport heeft gespeeld. Het zou hier nochtans een heel belangrijke rol kunnen spelen, maar blijkbaar spreekt u daar niet over, ook niet voor de toekomst. Evenmin hebt u iets gezegd over heel de juridische procedure. U had die perfect kunnen ontwijken door op een normale manier in te gaan op deze problematiek in het weekend. Ik heb ook niets gehoord over het eisenpakket van de regio voor de toekomst. Ik zou toch graag weten wanneer u daar ernstig werk van denkt te maken, uiteraard samen met uw collega Deleuze.

De heer **Servais Verherstraeten** (CVP) : Mijnheer de minister, ik kan met u beamen dat het transport, behoudens een paar incidenten met Moeder Aarde in Dessel, een succes is geweest. Het was een succes ondanks de slechte voorbereiding vanwege uw administratie en wellicht dankzij de fenomenale inspanningen van alle mensen op het terrein.

Ik stel vast dat ik op bepaalde vragen geen antwoord krijg. Hoe gaat u een tweede en een derde transport, dat reeds vergund is, organiseren ? Wanneer gaat u het organiseren ? Heeft de eerste minister, zoals u recentelijk beloofde in de werkgroep, reeds initiatieven genomen ten aanzien van de Vlaamse regering, met betrekking tot eisen van de regio omtrent tewerkstelling ?

Ik blijf vaststellen dat afspraken die u met de regio had gemaakt, namelijk het eerste transport op te schorten tot er vooruitgang was met betrekking tot veiligheid, gezondheid en financiering van passiva, niet gerespecteerd worden.

U zegt dat het plan van Oost-Vlaanderen, om emotionele redenen is goedgekeurd. Mijnheer de minister, ik vind het al te toevallig dat dit nu plaatsvindt, na het vonnis. U bent niet gerust in het eindresultaat van dat vonnis.

Het staat in elk geval vast dat, met een niet-goedkeuring, de mogelijkheid bestond om Doel te sluiten. Hoe dan ook was de goedkeuring daarvoor nodig. Doel functioneerde jaren zonder een goedgekeurd provinciaal noodplan, in strijd met uw koninklijk besluit. Ik deel uw interpretatie niet en u bent er ook niet zeker van want anders had u dit provinciaal noodplan niet tijdens het transport goedgekeurd. De problemen zijn daarmee nog niet opgelost.

Hoe dan ook verplicht u mij om, in het licht van uw standpunt, wetgevende initiatieven te nemen om u bij de volgende transporten te verplichten - indien dit wetgevend initiatief zal gevolgd worden door de meerderheid en het parlement - vooraf heel de bevolking, want daar gaat het om, in te lichten omtrent de risico's van het transport en de veiligheidsmaatregelen die hierover vooraf zijn genomen en omtrent de urgentiemaatregelen die gepland zijn moest er zich toch een calamiteit voordoen.

De heer **Hagen Goyvaerts** (Vlaams Blok) : Mijnheer de voorzitter, ik dank de minister voor zijn antwoord dat weliswaar niet volledig was. Ik kan er slechts aan toevoegen dat uit dit eerste transport toch een aantal lessen te trekken zijn die er moeten toe bijdragen dat de volgende transporten waarschijnlijk zonder al te veel juridische hindernissen kunnen worden georganiseerd.

Het is ook zo dat, in een land dat nagenoeg 60% van zijn elektriciteit haalt uit kernenergie, men ook de consequenties voor het opslaan van radioactief afval moet aanvaarden en dan ook de afhandeling in de best mogelijke omstandigheden moet laten gebeuren.

M. Antoine Duquesne, ministre : Monsieur le président, chers collègues, je suis heureux que M. Verherstraeten reconnaisse que tout s'est bien passé. J'avais eu l'impression tout à l'heure qu'il était un peu triste qu'il n'y ait pas eu de problème de sécurité. Monsieur Verherstraeten, je retiens de votre deuxième intervention votre satisfaction de constater que tout s'est bien passé.

En ce qui concerne les nouveaux transports, vous avez raison. Une expérience avait été réalisée à vide. Un transport réel vient d'être fait. Il y a certainement des enseignements à en tirer mais, pour ce faire, je dois recevoir de la part des différents services les rapports détaillés.

Par ailleurs, j'ai pris l'initiative de réunir les groupes de travail avec ce qu'on appelle la plate-forme campinoise. Ma compétence dans toutes ces affaires est limitée. J'ai demandé au premier ministre de s'y associer, ce qu'il a fait. J'ai fait la même demande au secrétaire d'Etat, M. Deleuze, qui a également accepté. La procédure va se prolonger, mais cela concerne plus mes deux collègues que moi-même.

L'agence fédérale attend depuis 1995 d'être fonctionnelle. Entre-temps, on a utilisé les services du SPRI et les quelques agents faisant partie du cadre de l'agence fédérale. Lors de la réunion du gouvernement de la semaine dernière, il a été décidé que tout serait fait pour que l'ensemble des services de l'agence fédérale soient fonctionnels pour le mois d'octobre au plus tard.

Enfin, à la fois pour les éléments objectifs et subjectifs, monsieur Verherstraeten, j'assume la responsabilité de ce transport. Vous accorderez au ministre de l'Intérieur de faire ce qu'il estime nécessaire de faire, y compris sur le plan psychologique, pour que ce transport se déroule dans de bonnes conditions. Il y a des éléments objectifs et subjectifs dans les réactions de la population. J'essaie d'intégrer tout cela et, depuis le début de ces opérations, j'ai fait ce que j'estimais devoir faire. Je me réjouis du résultat.

Je me réjouis aussi que la Belgique soit un Etat de droit. En effet, nous n'avons fait qu'exécuter des engagements qui auraient dû l'être depuis bien longtemps, et cela a été fait conformément à la loi. Il n'y a donc pas à se vanter de ce retour, ce n'était que l'exécution élémentaire et selon les règles existantes de nos obligations nationales et internationales.

Mevrouw **Frieda Brepoels** (VU&ID) : Mijnheer de voorzitter, ik denk dat niemand de verantwoordelijkheid van de minister van Binnenlandse Zaken in dit verhaal betwist. Mijnheer de minister, u bent uiteindelijk verantwoordelijk voor de wijze waarop dit transport wordt georganiseerd. Als u zegt dat u het volgens de wettelijke bepalingen terzake heeft gedaan, stellen wij vast dat de mensen ter plekke, de diensten en alle betrokken instanties niet op de juiste manier zijn geïnformeerd en betrokken. Ik hoop dat u daaruit lessen zult trekken voor de toekomstige transporten. Dat willen wij vandaag aanklagen.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Question orale de Mme Martine Dardenne au ministre de l'Intérieur et à la ministre de la Protection de la consommation, de la Santé publique et de l'Environnement sur "la transcription de la directive 96/29 Euratom" (n° 1499)

Mondelinge vraag van mevrouw Martine Dardenne aan de minister van Binnenlandse Zaken en tot de minister van Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu over "de omzetting van de richtlijn 96/29 Euratom" (nr. 1499)

Mme **Martine Dardenne** (AGALEV-ECOLO) : Monsieur le président, monsieur le ministre, chers collègues, ma question porte elle aussi sur les déchets nucléaires. Même si ce problème est moins spectaculaire, il me paraît tout aussi important, voire davantage.

La directive 96/29 Euratom adoptée il y a près de quatre ans par le conseil des ministres contre l'avis du parlement européen doit être transposée en droit national dans un délai relativement rapproché. En fait, cette directive fixe les nouvelles normes de base relatives à la protection des populations et des travailleurs contre les risques de la radioactivité. Elle renforce globalement la norme de 1990, sachant qu'entre-temps les risques de la radioactivité ont été réévalués et que toute exposition à cette radioactivité, quel que soit le niveau, doit être considérée comme dangereuse. Cependant, cette directive comporte deux dispositions dangereuses, voire inacceptables à notre avis.

Martine Dardenne

La première disposition soulève un problème qui me paraît très grave. Elle permet en effet de fixer des seuils d'exemption, en deçà desquels on considère que les substances radioactives deviennent non radioactives. Si un tel système peut se justifier s'il s'applique à de petites quantités de radio-isotopes faiblement radiotoxiques et à vie courte - par exemple ceux que l'on utilise pour les diagnostics dans les hôpitaux -, on comprend tout le risque qu'il y a à l'étendre à l'ensemble des radioéléments, y compris les émetteurs alpha. Ces derniers ont une longue durée de vie et sont particulièrement dangereux lorsqu'ils sont ingérés ou inhalés.

Les seuils d'exemption portant soit sur des quantités, soit sur des concentrations, il est évident que la division des grandes quantités ou la dilution des concentrations trop élevées permet de contourner la loi. C'est donc la porte ouverte à une dissémination généralisée et irréversible des déchets radioactifs dans l'environnement.

Je signale que l'ONDRAF a déjà anticipé sur la transcription de cette directive puisqu'en 1994, son rapport faisait état de 130 000 mètres cubes de déchets de faible radioactivité. Or, en 1997, son rapport ne faisait plus état que de 60 000 mètres cubes. Il est donc évident qu'une partie de ces déchets ont été considérés comme étant déclassés et qu'ils ont été renvoyés dans l'environnement. Je rappelle que c'est précisément ce principe du déclassement des déchets qui a provoqué la crise de la dioxine. Or, l'article 5 de la directive en question autorise les Etats membres à adopter le principe de l'exemption, sans pour autant qu'il y ait obligation.

La deuxième disposition de la directive qui nous inquiète, c'est le remplacement de l'interdiction générale d'ajouts de substances radioactives aux produits et objets à usage domestique par le principe de l'autorisation préalable au cas par cas, pour autant que cela soit justifié. Je citerai un exemple : en France, on autorise l'ajout d'uranium appauvri dans certains émaux pour une question de coloration.

Une transposition mécanique de la directive risque donc de généraliser ce type d'usage justifié, sans qu'aucun étiquetage ne soit prévu en outre.

Dès lors, pourriez-vous répondre aux questions suivantes, monsieur le ministre ? Cette transposition qui a notamment trait à l'arrêt royal de 1963 que vous avez évoqué, fera-t-elle l'objet d'un projet de loi au parlement ? La Belgique utilisera-t-elle la faculté laissée aux Etats membres de ne pas choisir la voie des seuils d'exemption, ce qui me paraîtrait raisonnable ? Dans le cas contraire, comment envisagez-vous de prévenir les populations, voire de les protéger contre la dissémination dans l'environnement de déchets radioactifs qui seront considérés comme n'étant plus radioactifs ?

Troisième question quant à l'autorisation d'ajouts dans les produits à usage domestique : la transposition veillera-t-elle à introduire des conditions d'application telles qu'elles excluent de facto ce genre de pratiques - ce qui peut être fait ? Et là aussi, comment comptez-vous sensibiliser et avertir le consommateur puisque, si jamais on acceptait ce principe, il n'y a pas d'étiquetage prévu ?

M. Antoine Duquesne, ministre : Monsieur le président, chers collègues, je vais essayer de répondre précisément à une question qui a des aspects forts techniques.

Il est vrai que toute exposition aux rayonnements, même à petites doses, présente un certain risque d'induire à plus ou moins long terme un cancer chez la personne exposée ou un effet héréditaire chez ses descendants. Par ailleurs, il est également vrai que nous sommes tous exposés en permanence à des rayonnements ionisants d'origine naturelle provenant du cosmos, du sol ou des constituants mêmes de notre organisme. L'importance de cette irradiation naturelle est très variable d'un endroit à l'autre, même en Belgique. Hors radon, elle vaut dans notre pays en moyenne 1 millisievert par an. Bannir totalement ce type de risque est donc impossible.

L'approche suivie par la directive européenne ainsi que par tous les organismes internationaux émettant des recommandations en la matière est donc de comparer les risques liés aux radiations ionisantes avec les autres risques professionnels ou de la vie courante, et de fixer des normes qui soient justifiées par comparaisons. C'est sur la base de telles comparaisons que la directive impose pour la population une limite de dose de 1 millisievert par an et par personne pour l'ensemble des expositions provenant de pratiques humaines, à l'exclusion des doses reçues en médecine comme patient, car, dans ce cas, limiter la dose peut empêcher de réaliser un diagnostic ou un traitement et nuire gravement à la santé du malade.

A une dose d'irradiation d'un millisievert correspond, selon les estimations scientifiques les plus récentes, une probabilité d'induction d'un cancer ou d'un autre effet à long terme de l'ordre d'un peu moins d'une chance sur 10 000. C'est le risque correspondant à une année de vie sur terre au sein de la radioactivité naturelle. Et la directive autorise au grand maximum, et sans que cela soit pour autant considéré comme automatiquement acceptable, un doublement de ce risque en raison des activités humaines.

Venons-en à présent à votre première remarque concernant les seuils d'exemption. Ceux-ci ne représentent pas une nouveauté. Ils existent déjà aujourd'hui en Belgique dans le cadre de ce qu'on appelle les établissements de classe IV qui ne sont pas soumis à la police des établissements classés. Les seuils de classe IV de la nouvelle directive baptisé seuil d'exemption - exemption

Antoine Duquesne

signifiant exemption de déclaration de la pratique - ont été calculés de manière à ce que, pour les scénarios les plus défavorables que l'on a pu imaginer, la dose reçue par tout citoyen en raison de la pratique faisant l'objet d'une exemption ne dépasse pas un centième de millisievert, cent fois moins que la radioactivité naturelle. Il ne me paraît pas que dans ces conditions, la santé de la population soit mise en danger et que la Belgique doive renoncer à appliquer le système des niveaux d'exemption figurant dans la directive.

Par contre, vous avez raison quand vous signaliez que ces seuils ont été choisis dans l'hypothèse de quantités modérées de matériaux contenant des substances radioactives de l'ordre d'environ une tonne au maximum. Cette précision indispensable, qui n'a pas été reprise explicitement dans la directive, a été réintroduite dans le projet belge de transposition.

Par ailleurs, vous citez dans vos questions l'article 5 de la directive. Ce dernier ne concerne pas les seuils d'exemption mais bien les seuils de libération. De tels seuils peuvent être fixés par les autorités nationales et doivent respecter le même critère de dose que dans le cas des exemptions, à savoir un centième de millisievert. Nous sommes très conscients du danger potentiel que pourrait représenter une application laxiste et non coordonnée de ces seuils de libération.

C'est pourquoi le projet belge de transposition des directives européennes impose un arsenal de conditions très sévères pour toute libération de déchets radioactifs (seuils non applicables et dispositions plus sévères pour le déclassement d'installations ainsi que pour les déchets hospitaliers; inventaire strict et obligation d'historique des déchets; option privilégiée de traçabilité, dilution interdite, contrôle de destination, etc). Dans les cas où une telle libération est possible, le projet belge fixe des seuils de libération très stricts et toujours bien inférieurs aux seuils d'exemption. Fort heureusement, un accord s'est dessiné au sein des experts européens pour recommander l'adoption commune de ces seuils de libération sévères.

En ce qui concerne les produits à usage domestique, signalons d'abord que la directive, en son article 6.5, interdit l'addition intentionnelle de substances radioactives dans la production de denrées alimentaires, de jouets, de parures et de produits cosmétiques. Le projet belge de transposition des directives européennes maintient par ailleurs l'interdiction actuelle d'ajouter des substances radioactives aux produits et objets à usage domestique, ainsi que l'obligation de justifier, devant le Conseil supérieur d'hygiène, toute autre pratique impliquant une exposition du public aux radiations ionisantes.

Mme Martine Dardenne (AGALEV-ECOLO) : Monsieur le président, j'ai quelques commentaires à faire et l'une ou l'autre question à poser.

Il ne me semble pas correct de comparer la radioactivité naturelle et la radioactivité artificielle. Il est clair qu'il y a de la radioactivité ambiante et que notre organisme lui-même, dans certains de ses constituants, présente de la radioactivité. Mais c'est quelque chose d'intégré dans le fonctionnement du corps humain et que celui-ci assimile. Par contre, la radioactivité artificielle est tout à fait différente et on ne connaît pas les mécanismes de fonctionnement et d'appréhension du corps humain par rapport à ce phénomène. Il y a encore beaucoup d'inconnues à ce niveau. Cette comparaison est dès lors tout à fait fallacieuse.

Argumenter du fait qu'il y a de la radioactivité naturelle pour justifier qu'on ajoute de la radioactivité artificielle ne me paraît pas non plus intellectuellement correct. Quand on sait que toute radioactivité est nocive, je pense qu'il est inutile d'en ajouter à ce qui existe déjà naturellement.

Je suis contente d'apprendre que la dilution est interdite, que vous avez fixé des quantités maximales à la tonne. Cependant, comment va-t-on contrôler qu'on ne dilue pas des concentrations et qu'on ne fractionne pas des quantités ?

Vous me dites qu'on interdit l'addition de radioactivité dans les produits alimentaires, etc. Heureusement ! Cela dit, petit détail en passant, on irradie les aliments. On interdit également la radioactivité dans les jouets et on ne peut que s'en féliciter.

Vous me dites aussi qu'on maintient l'interdiction mais qu'il faut justifier toute autre pratique. Je ne comprends pas. Y aurait-il dérogation dans certains cas ? Quelque chose m'échappe.

Monsieur le ministre, votre réponse ayant été assez technique, pourrais-je disposer d'une copie de votre texte ?

M. Antoine Duquesne, ministre : Madame Dardenne, vous donner le texte est la chose la plus facile à faire. Quant à vos commentaires et vos opinions, ils vous appartiennent et c'est ce qui fait que nous pouvons diverger. Voilà un débat démocratique.

Mme Martine Dardenne (AGALEV-ECOLO) : Le parlement aura-t-il un droit de regard sur la transcription ou cette procédure se fait-elle uniquement par le biais d'un arrêté royal ? En effet, il s'agit simplement de la modification d'un arrêté et non du dépôt d'une loi.

M. Antoine Duquesne, ministre : Il faudra que je vérifie.

Enfin, vous dites que nous prenons des mesures excellentes, mais encore faut-il les contrôler. C'est le drame de toutes les réglementations. On prend des mesures; des services sont chargés du contrôle et ils y arrivent plus ou

Antoine Duquesne

moins bien. Si les services de gendarmerie et de police locale avaient un taux de réussite de 100%, il n'y aurait pas de délinquance. La réglementation est claire et leur objectif est de contrôler pour que les choses ne se passent pas.

Si vous voulez que je vous dise que personne ne passera à travers les mailles du filet, vous ne serez jamais satisfaite parce que c'est une réponse que je ne puis pas vous donner.

En ce qui concerne les autres pratiques, ce sont des produits additionnels qui ne sont pas prévus par l'interdiction.

Mais pour éviter que vous ne souffriez de frustration, madame Dardenne, je vous enverrai par écrit un complément d'informations à ce sujet.

Mme Martine Dardenne (AGALEV-ECOLO) : Monsieur le ministre, je trouve que la comparaison avec les délinquants n'est pas juste.

Lorsqu'on libère de la radioactivité dans l'environnement, on sait ce qu'on fait. On le fait intentionnellement.

Lorsqu'on n'a pas les moyens de contrôler une pratique, on n'autorise pas celle-ci. Je pense qu'il faudrait réfléchir à ce principe.

L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

Mondelinge vraag van de heer Karel Van Hoorebeke aan de eerste minister over "het niet-bijeenroepen van de interministeriële conferentie binnenlandse aangelegenheden" (nr. 1503)

(Het antwoord zal worden verstrekt door de minister van Binnenlandse Zaken)

Question orale de M. Karel Van Hoorebeke au premier ministre sur "l'absence de convocation de la Conférence interministérielle de l'Intérieur" (n° 1503)

(La réponse sera donnée par le ministre de l'Intérieur)

Wij mogen de heer Van Hoorebeke opnieuw welkom heten. U was enige tijd gedwongen afwezig, maar wij merken het verschil niet tussen de vroegere - ik zeg niet de oude - en de huidige Karel.

De heer **Karel Van Hoorebeke (VU&ID) :** Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik ben verheugd hier terug te zijn en ik wil u, voorzitter en collega's, danken voor de blijken van sympathie die ik heb mogen ontvangen. Zij hebben mij deugd gedaan.

Mijn vraag was oorspronkelijk gericht aan de eerste minister, omdat het onderwerp waarover ik hem wou ondervragen onder zijn bevoegdheid valt. Wij hebben dit debat al verscheidene keren gevoerd. Mijn vraag was specifiek aan de eerste minister gericht, omdat zij verband houdt met het optreden van zijn ministers binnen de federale regering. Ik wou de eerste minister vragen wat hij denkt van een minister of één van zijn ministers die geen gevolg geeft aan een verzoek van het andere niveau - het niveau van de gemeenschappen - om een interministeriële conferentie bijeen te roepen.

Het stoort mij, mijnheer de minister, dat het federale niveau de beslissingsbevoegdheid heeft om al dan niet een interministeriële conferentie bijeen te roepen. Deze regeling volgt niet de federale logica, want grondwettelijk gezien bestaat er geen hiërarchisch verschil tussen het federale en het gemeenschapsniveau. De verschillende niveaus zijn gelijkwaardig. Nu is het de facto zo dat de federale minister erover beslist of een interministeriële conferentie wordt bijeengeroepen. Vandaar, mijnheer de voorzitter, dat ik die vraag ook rechtstreeks richtte aan de eerste minister. Misschien kan de minister van Binnenlandse Zaken over dit probleem uitsluitel geven, zodat het voor eens en altijd is opgelost.

Mijnheer de minister, ik heb deze vraag gesteld, omdat ik vernomen heb dat uw collega van het Vlaams Gewest, de minister van Binnenlandse Aangelegenheden, u verscheidene malen op informele wijze heeft gecontacteerd voor het bespreken van een aantal belangrijke punten. Wij weten allemaal zeer goed dat er op federaal niveau beslissingen worden genomen en er problemen aan de orde zijn, die natuurlijk ook hun invloed hebben op het niveau van de gemeenschappen en de gewesten. Het is zeer begrijpelijk dat er vanuit dat niveau op een bepaald ogenblik behoefte bestaat om over deze aangelegenheden overleg te plegen. Zo wou minister Sauwens u spreken over de politiehervorming en de gevolgen ervan voor de lokale besturen, over het statuut van de lokale mandatarissen en over het dossier met betrekking tot de wateroverlast.

U zal zich herinneren dat ik u reeds herhaalde malen heb geïnterpelleerd over het feit of de wateroverlast van december al dan niet als ramp zou worden erkend en over het kiesrecht van de Vlamingen in het buitenland. Volgens de gegevens die ik in mijn bezit heb, mijnheer de minister, zou de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden u verscheidene malen op informele wijze hebben gecontacteerd. U hebt jammer genoeg geen gevolg gegeven aan zijn verzoek tot overleg, derwijze dat hij u op officiële wijze - het bericht werd door de media verspreid - verzocht heeft om een interministeriële conferentie bijeen te roepen.

Karel Van Hoorebeke

Mijnheer de minister, waarom hebt u geen gevolg gegeven aan de informele verzoeken van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden om over bepaalde zaken overleg te plegen? Het dossier van de politie-hervorming is toch niet onbelangrijk, ook niet voor de gemeenschappen en de gewesten. Denken wij maar even aan de impact van dit dossier op de begroting, de gevolgen voor het gemeente- en politiepersoneel en dergelijke meer.

Hebt u ondertussen reeds gevolg gegeven aan het officiële verzoek van de minister van Binnenlandse Aangelegenheden tot het bijeenroepen van een interministeriële conferentie?

Hebt u de intentie of het voornemen om, wanneer gewest- of gemeenschapsministers de samenroeping vragen van een interministeriële conferentie, vrij vlug aan deze vraag gevolg te geven, zodat het tot een overleg kan komen, wat uiteindelijk, mijnheer de minister, bij zal dragen tot een goede werking van de diverse diensten?

Tot zover mijn vragen die ik aanvankelijk wou stellen aan de eerste minister.

M. Antoine Duquesne, ministre : Monsieur le président, chers collègues, je commencerai par deux remarques préalables.

Premièrement, comme tous les niveaux de pouvoir, le ministre de l'Intérieur entend que ses prérogatives soient respectées. Il a des compétences fédérales qu'il entend exercer et assumer. Si cela peut rendre certains jaloux, je ne les comprends pas toujours. J'ai découvert que faire du ski pouvait être plus dangereux qu'être ministre de l'Intérieur, mais parfois j'en doute.

Deuxièmement, la concertation avec les Régions et les Communautés est un élément très important. Je crois donc que cela doit être préparé sérieusement. Je suppose que dans le chef de ceux qui le demandent, ce n'est pas pour faire des coups politiques spectaculaires, mais pour qu'on puisse déboucher, y compris sur le plan technique, sur un certain nombre de décisions précises et concrètes. C'est ainsi que j'ai donné suite à la demande de mon collègue néerlandophone, M. Sauwens, qu'une concertation ait lieu sur des sujets relatifs à la loi électorale, de ma compétence, au statut des mandataires locaux, de ma compétence, à la réforme des polices, également de ma compétence.

J'avais d'ailleurs demandé à mon cabinet d'organiser une réunion avec le cabinet de M. Sauwens, qui a eu lieu le 22 février dernier, pour préparer le travail.

Malgré qu'il avait été convenu, lors de cette réunion, que certains points de l'agenda seraient traités en groupe de travail et que d'autres feraient l'objet de plus amples

informations ultérieures, j'ai reçu une nouvelle demande de concertation le 3 mars dernier, ainsi qu'une demande de réunir la conférence interministerielle, le 13 mars dernier.

Comme je viens de vous le dire, si les sujets traités relèvent exclusivement de la compétence fédérale, je trouve normal que l'on en discute, notamment parce que je sais que ces décisions fédérales pourraient avoir des conséquences au plan régional ou communautaire.

Pour que la réunion interministerielle soit une véritable réussite, j'ai décidé d'organiser rapidement, après les vacances de Pâques, une concertation bilatérale préalable avec les ministres-présidents et les ministres respectifs ayant les affaires intérieures dans leurs compétences. C'est ainsi que je vais discuter avec M. Sauwens et M. Dewael, avec M. Van Cauwenberghe et M. Séverin, et avec M. Simonet pour la Région de Bruxelles-Capitale.

Pourquoi cette étape intermédiaire? Je voudrais que notre réunion commune puisse déboucher sur des décisions concrètes.

Il n'y a aucune volonté de ma part d'empêcher ou de retarder quoi que ce soit, mais je n'en fais pas non plus une affaire politique où l'on voudrait remporter des victoires symboliques.

De heer **Karel Van Hoorebeke** (VU&ID) : Mijnheer de minister, het gaat er niet om of die problemen tot uw bevoegdheid behoren of niet. Het is geen bevoegdheidsconflict. U moet zich niet gevisieerd voelen wat dit betreft. U geeft echter zelf toe dat beslissingen op federaal niveau, die behoren tot uw bevoegdheid of die van andere federale ministers, op het terrein wel concrete gevolgen hebben voor de bevoegdheid van de gewest- of gemeenschapsministers. Wanneer een bevoegde gewest- of gemeenschapsminister dus een vraag stelt, doet hij dat niet om uw bevoegdheid terzake aan te vallen of in vraag te stellen, maar om overleg te plegen over de mogelijke gevolgen. Men heeft mij gesignaleerd dat er in februari inderdaad contact geweest is tussen de kabinetten. Blijkbaar was dit niet voldoende duidelijk of bevredigend, en vandaar het verzoek van de minister om een interministeriële conferentie te organiseren. Het is mischien mogelijk om in de toekomst, wanneer u een dergelijke vraag ontvangt, er gevolg aan te geven. Blijkbaar ervaart men het alsof het van uw goodwill afhangt of u ingaat op een dergelijk verzoek. Het stoort mij dat het de federale minister is die beslist of de interministeriële conferentie wordt bijeengeroepen. Nochtans verheugt uw benadering van dit probleem mij. U hebt ook een bilateraal overleg aangekondigd na de paasvakantie. In de federale loyaliteit, die we allen nastreven, moet het toch mogelijk zijn om tot een goed overleg te komen op informele of formele wijze op de verschillende bevoegdheidsniveaus.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Regeling van de werkzaamheden

Ordre des travaux

De mondelinge vraag nr. 1506 van de heer Guido Tastenhoye wordt naar een latere datum verschoven.

- *De openbare commissievergadering wordt gesloten om 16.02 uur.*

- *La réunion publique de commission est levée à 16.02 heures.*